

Cambridge 1900-1902

Florence

15 MEI 1900

Florence is de tel kwijtgeraakt. Hoeveel rondjes heeft ze al om de grasperken van The Great Court van Trinity College gelopen? De zon werpt de schaduwen van de middeleeuwse gebouwen op het gras en het plaveisel. Ze kijkt op het horloge dat aan een ketting om haar hals hangt. Alexander is anderhalf uur geleden binnengegaan door de zware deur in de boogvormige aanbouw van een van die gebouwen. Ze voelt hoe passerende studenten en fellows in hun mouwloze zwarte toga's haar opnemen. Een enkeling knikt haar toe. Ze weet dat ze er goed uitziet in haar lange donkerblauw linnen rok, de charmante roze zijden blouse met een wit kanten kraag en manchetten. Op haar donkere haar, dat in een wrong is samengestoken, draagt ze een moderne rieten hoed met een

donkerblauw lint, dat aan de achterkant tot een platte strik is gevouwen. De hakken van haar enkelhoge witte bottines tikken op het plaveisel. Ze is onder de indruk van de statige gebouwen. De hoofdingang, The Great Gate, met zijn twee imposante torens kent ze wel. Die is vanaf de straat te zien. Maar ze is er tot vandaag nooit onderdoor gelopen. Ze kijkt rond. Wat zou hier allemaal bedacht, ontwikkeld en uitgevonden zijn in al die eeuwen, denkt ze. Hoe zou het sollicitatiegesprek van Alexander verlopen? Wie zouden zijn concurrenten zijn? Zouden er concurrenten zijn? Professor Edward Hirst had hem gevraagd te komen praten. Als ik deze baan krijg, heeft Alexander gezegd, vraag ik je vader om je hand en gaan we een huis zoeken, hier in Cambridge. Ze had ingetogen geglimlacht. Hoe uitbundiger Alexander over hun liefde deed, deste verlegener ze werd. Vader en moeder zouden er niet onverdeeld gelukkig mee zijn dat ze in Cambridge ging wonen. Haar broers Gareth en Gilbert waren allebei in Londen gebleven om te studeren. Rechten. Ze zouden op vader's kantoor aan St. James's Street gaan werken en het later overnemen, 'Finchley and Sons, Lawyers and Solicitors'.

Ze ziet de zware deur open gaan. Alexander komt naar buiten. Hij rent naar haar toe, diagonaal over één van de grasperken.

‘Ik heb de baan.’ Hij schreeuwt het bijna. Zijn ogen stralen. ‘Alexander Barnet, Junior Professor of Archeology.’

Zijn enthousiasme werkt aanstekelijk. Florence pakt lachend zijn beide handen.

‘Fantastisch, Alexander. Proficiat!’

Hij maakt een paar danspassen en neemt haar mee in een opgetogen wals. Een paar fellows kijken geamuseerd om.

Alexander is een man van zijn woord. Een week later vraagt hij belet bij de vader van Florence in zijn voornamen kantoor. Die wil zijn enige dochter nog niet kwijt. Met een verlovingsring kan hij instemmen, maar hij vindt dat er tijd genomen moet worden om elkaar beter te leren kennen en geld te sparen, zodat ze een huis kunnen kopen. Een jaar, dat is de periode die hem geschikt lijkt. Dan wil hij hen ook tegemoetkomen met een bijdrage voor het huis. Alexander verbergt naar Florence zijn teleurstelling. Hij koopt een gouden verlovingsring voor haar met een rijtje van drie loepzuivere briljanten. Verleden, heden en toekomst symboliseren ze. Toen Alexander de ring om haar vinger schoof, heeft hij in haar oor gefluisterd dat hij straks drie kinderen wil. En Florence heeft gebloed.

18 MEI 1901

Florence heeft een idee. Ze wil Alexander een portret van haarzelf geven. Voor zijn verjaardag en voor het huis dat ze binnenkort hopen te vinden.

‘Zal ik aan John Waterhouse vragen of hij je portret wil schilderen?’ biedt Gareth aan. ‘Ik heb laatst een zaak voor hem gedaan. De kunstenaars die de ‘Primrose Hill Studio’s’ huren, wilden de eigenaar dwingen verbeteringen aan het pand door te voeren.’

‘Heb je die zaak gewonnen?’ vraagt Florence.

‘Vanzelfsprekend.’ Gareth kijkt er trots bij.

‘Maakt hij mooie portretten?’

‘Ja, heel mooi. Vooral vrouwen, een beetje mysterieuze vrouwen.’

Florence proest.

‘Ja, dat past wel bij mij.’

‘Je bent een mooie vrouw, zusje.’

‘Een portret van een mooie vrouw is nog niet altijd een mooi portret.’

‘Je bent niet alleen mooi, maar ook slim. Zal ik het hem vragen of niet?’

‘Ja, doe maar, als hij tijd heeft.’

‘Je betaalt hem er toch zeker voor?’

31 MEI 1901

Gareth is met haar meegegaan.

‘Hier aan de rechterkant’, wijst hij.

Florence ziet de ingang van ‘Primrose Hill Studio’s’ tussen de smeedijzeren hekken van twee huizen met een zwart-wit betegelde toegangstrap. Tussen de rechter muur van het ene huis en de linker van het andere is een bord in de